

HENRY RUSHBURY: ÎLE DE LA CITÉ

»Rajni Lampé mi je sicer hvalil Detelo prav zaradi skrbnega rokopisa. Sovreta ceniti umém pa kar sam.«

»To je da...« je dejal prazno profesor. Zlatoper pa se je po žensko živčno razvnel:

»Pustimo Sovreta!«

Ni maral tega lepega, senatorsko slovesnega klasicista. Strašno mnogo mladostnega dekadentstva mu je bilo namreč še ostalo iz mladih let. Trenutno se je zavedel svoje nepočakanosti pa se skušal uveljaviti stanovsko. Neprirodno, nestrpno je dejal:

»Gospodje! Sodim, da bi smeli čitati dalje. Čas poteka.«

»To je da,« je pritrdil v drugo s prazno besedo profesor.

Saje je začel brati.

»... od pijače, ki bo grenka postala, strupen žolč... Je! Tu smo...« Utihnil je, šel in sedel. Videti je bilo, da uživa. Našel je bil priliko, da se pokaže. Prva beseda, ki jo je bil prebral, je zdramila Zornika. Pazno je posluhnil. Medlo se mu je zgenilo ob ustni-

cah. »Lej,« si je dejal, »to je sreča in veličina vseh praznih fanfar. Iz sape drugih žive, pojó, osvajajo in na sodni dan bodo celó mrličé budile iz grobov.«

Saje je bral. »Krasnopis tolmači,« je občutil Globočnik. V resnici je bilo prijetno čuti dramaturgov glas, ki se je sijajno razlikoval od Zlatoperovega. Zlatoperov je vznemirjal, ta je uspaval. Pa je vendar tudi mučil. Po svoje. Besede so brnele, prečudna glasna godba, smisel besedila pa je ugašal v preglasno poudarjenem oblikovnem sredstvu. Zdajci pa se je zgodilo nekaj izrednega. Kakor sredi stavka pred nekakim nepoznanim in tajnim ločilom, je dramaturgu usahnila vsa teatraličnost. Od stavka do stavka se je mož nekako levil iz svoje prirode v nov izraz. Ni bil prvoten, a je vendar glumil neposrednost. Ni bil prirodan, pa je naturo podajal resničnostno. Ni bajal, kakor da svoje prepričanje izpoveduje, a je golčal, kakor da spoštljivo bere iz knjige, ki jo ume, spoštuje in ki ji veruje.